

Womhaj Bóh!

Cizklo 12.
19. mërza.

Lětnik 9.
1899.

Szerbiske njedželike łopjenka.

Wudawaju ƚo kóždy ƚobotu w Ssmolerjez knihiczišcezetni w Budyšcinje a ƚu tam dostacź sa schtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

Njedzela Judica.

Cf. 2, 13.

Nětk pak scze wy we Ahrystuƚu Jesuƚu, kiž něhdy dalozy scze byli, bližy sczinjeni pšches tu krej Ahrystuƚowu.

Nětk pak! To klinezi, kaž nalětny dych po czežkim krutym smyskim czaƚu, kaž merna powjescź po dolhim krawatnym wojowanju, kaž horjestacze po czeźmnej ƚmjertnej nozy. Nětk pak! To dawa dušcam, kotrež běchu pšchestale ƚo nadzecz, nowu křobkoscź, pohlad a wuhlad do wjekeleho, sboźneho a wěsteho pšchichoda! To sbudzi wuƚnjeneho ducha, shromadzi samylene myšle a pšhecza a staji jim wěsty kónz; to poƚhni, saƚo stanycź, spytacź i nowa křodzicź w Bozej mozy. Nětk pak! Komu ƚłuscha tale wjekeła, woschewjaza, sbudžaza powjescź?

Kiž scze w Ahrystuƚu Jesuƚu. Njedyrbišch niz jenož wo Jesuƚu ƚłushecź bycź. Njedyrbišch wo nim niz jenož historiske pšnacze mēcź abo ƚnano jenož drugi artifel wěry wjedzecz. Njedyrbišch teź niz jenož swonkownje k zyrkwi ƚłushecź abo ƚo, kaž wjele ludakow czi ni, jenož po swuczenym waschnju k Božemu ƚłowu a k Božemu bliđu dzerzecz; ně, dyrbišch k Anjesej Jesuƚej paršchonizy sadzerjenje dostacź, dyrbišch do njeho płodzeny a saschcěpjeny bycź. Dyrbi wěrnoscź pola naƚ bycź, ƚo ƚmy ƚo w ƚwjatej křeczenizy Jesuƚa woblekli, pšches wěru, kaž hałosa do winoweho pjenka saschcěpjeni, kaž žiwe stawy i nim, i ƚłowu swjasane. Sbožnił praji: Ja we waƚ, wy

we mni! To dyrbi ƚo pola naƚ pšches Božu hnadu, pšches ƚwjateho Ducha móz a wabjenje stacź. Potom placzi nam snamjo nadzije a wjekełoscze: Nětk pak. A shto ƚmy i tym dostali, ƚo ƚmy w Ahrystuƚu Jesuƚu pšches wěru saforjenjeni a sałoženi?

Něhdy scze dalozy byli a nětko bližy sczinjeni. Daloki drje njemóze Bóh wot cźłowjekow bycź. Pšchetož Bóh njeje Bóh, kiž mohł daloki bycź, ale Bóh, kiž je bliški. Njemóze ƚo nihto tak sradžu pšched tym Anjesom křowacź, ƚo by wón jeho njemidžal, njemóze nihto i křidłami rańschich serow tak daloko czełnycź, ƚo by Anjesowe wócźko jeho njemidžalo a jeho ruka jeho njedokahnyła. Pšchetož tón Anjes, tón wěczny Bóh, je wschēm ƚwojim skutkam a woschewje wschēm cźłowjekam bliški a pšchitomny. Tola wot Bozeje hnady, wot Bozeje wutrobny a luboscze móze ƚo cźłowjek runje tak sđalowacź, kaž shubjenny ƚyn, jako wón wot nana daloko pšches kraj czełnyšche. Je dosecź cźłowjekow, kiž ƚo w Bozej bliskosczi tak boja, kaž słótnił, hdyž wón bėrza setka. Ssu dušche, kiž, hdyž ƚłóš wěcznoscze jim do wucha klinezi, to czi ja, jako by jim swoncźł křudnych hrěšnikow na puczu k wotprawjenju swonił. Duž teź tak czełnu, hdyž ƚo tón Anjes jim pšchibliži; duž czełnu wot Božeho ƚłowa a i Božeho doma, a jim ƚo jenož tam lubi, hdyž ƚu daloko wot Boha. Haj wschał, kaž chze cźłowjek mēcź, tak budze jemu potom. Chze-li cźłowjek daloki bycź wot Boha, wot jeho hnady a mēra, dha tón Anjes ƚwoju hnadu nitomu njepšchinuƚuje. Wón pak ju tym poƚkiczi, kiž ƚu i daloka pšchischli; wón jim ruku

datwa a posčzele jim powjescz, so wón jim swoju wutrobu wotczini a žada, jich duschu jako swoje wobšedženstwo wobšedzecz. To wošebje tym placzi, t kotrymž swjaty japoschtol w naschim tekście rěczy, pohanam, kiž běchu dalozny wot Božeho šlubjenja.

Woni šu nětk bližy sczinjeni psches Jesuŝowu krej. Šchtóž Boha teho swjateho njesnaje, tón šebi myšli, so dyrbi šo cžłowjetej jenož prajicz, dha budže wón šašo t Bohu pschincz móz a chzycz. Šchtóž swoje hrěchi nje-pósnawšchi nicžo wo Božim hněwje njewě, tón šebi myšli, so móže cžłowjek jenož swoje njeprawo pósnawšchi bjes wscheho dalšcheho t Bohu pschincz. Šswjaty japoschtol a wschitke w hlubokich bėdženjach duschow wuczisczene Bože džeczjo jo lěpje wjedža. Woni wjedža, so dyrbi nam t temu Šhrystuŝowa droha krej jako njewinowateho jehnjecža pschelata na šchizju pomhacz a so móže jenož psches nju nascha wutroba t Bohom šo šjednacž. Šakle, hdyž je šo to štalo, je šwět t Bohom šjednoczeny, a žadny hrěšchnik njeje wjazy daloki a wustorczeny wot Boha, ale bliski a pola njeho w hnadže. A cžłowjek šam? Šdyž wón we wěryje móz Šhrystuŝoweje křwě pósnaje, kaž psches nju šo wschón šadzewk wotštroni, špřta a škřobli šo wón t Bohu štupicz a šo t njemu kaž žlonik wołacz: Božo, budž mi hrěšchnikej hnadny.

Tak blisko chzemy šo tež my t njemu štacijcz a jemu šo pschezo bóle pschibliczicz psches wěru w modlitwje, a pschistupicz, hacž šmy žyle bližy a wěcznje pola njeho.

Ja chzu rad tebje dostacz,
Ach! šdzerž mje pschi šebi,
Ja pschi tebi chzu wostacz,
Šdyž šo cži roškoczi
Tvoja wutroba w tym cžěli,
Šdyž duscha w šmjerczi
Šso t cžělom róšno džěli,
Mi budžesz w wutrobi.

Šamjen.

Jesuŝ Šhrystuŝ psched šudom.

(Potracžowanje.)

Kak ma šo wobštorženje t požadanemu kónzej dowjescz?

Alle Šaiphaz je došč mudry cžłowjek. Wón šnaje praschenje, kotrež dyrbi Jesuŝa šaniczicz, njech wón njewotmolwi abo njech wotmolwi, njech wón šapreje, njech t temu šteji, ša cžimž šo Šaiphaz jeho prascha: „Ša cže pschi tym žiwym Bohu šaroczju, šo by nam powjedzil, hacž šy ty tón žalbowany, Šsyn wyšokohwaleneho“. Špreje Jesuŝ, dha je šo šamón šaniczil, mjelczi wón, dha dyrbi wschón lud ša to mēcz, šo je wotmolwil: „Ně!“ šteji wón t temu, šo je wón žalbowany, Šsyn wyšokohwaleneho, dha je móžno, šo šo wobštorženje na to šaložuje, šo šo škónčnje do šmjercze šapudzi, dofelž je Boha hanil.

Pschi tym wobšedžbuj a wopomni, šo je šo wyšoki mēšchnik dwoje praschal: t přenja, šy ty žalbowany, t druha, šy ty Šsyn Boži. Štraschne ša Jesuŝa bēšche druhe praschenje. Šacž ty šy tón žalbowany, po hejbrejšku: Šmekiaz, po hrjěštku: Šhrystuŝ, to rēka: hacž ty šy tón t duchom žalbowany kral šraelski a wscheho šwěta, wo kotrymž šu profetojo wēšchžili. Šy-li na šajke praschenje šhudy cžłowjek t Nazaretha t „haj“ wotmolwil, dha by to něchtóžtuli ša šlafništvo mēč; šo by šo hodžalo t šajkeho „haj“ šhřěschenje šwjescz, kotrež mēlo šo se šmjerczu šhostacz, ša to nje-škiežesche šašon žanu pomoz. Alle Šsyn Boži! Šdrje njeje šebi wyšchšchi mēšchnik šam nicžo křute a wēšte t tutym šłowom psched-štajil, to pak šdalsche šo wēšte, šo tón, kotryž šo ša Šsyna Božeho wušnaje, je t Bohom štomaršchenny tak něžnje, kaž nichto druhi. A to hodžesche šo šnamjenicz ša hanjenje Boha, na kotrež bēšche psches šašon šmjercz postajena.

Kak šu wschitzy na jateho hladali! Budže wón rēczecz!

Haj, wón rēczy: „Ty to prajišch!“ rjēnje wón. Šo šajkim, šo je wón žalbowany, šo je wón Šsyn Boži. A Jesuŝ pschistaji hišchže jene šlowo. Ššches nje pschecroczi wón se šwojej šwobodneju wolu šamne wušnacže, kotrež bēšche wschšchšchi mēšchnik šebi žadał. Ššches tele šlowo dyrbi šchtorbišna na wušy, w kotrež šapudženje do šmjercze leži, šo pschepjelnicz. Ššchetož Jesuŝ wē, šo je to Boža wola, šo je to Boža dobra wola ša šbože a šbžnoscz cžłowjestwa, po kotrež wón ma wumrjecz: kak mohł šo wón pohncz dacž, šo njeby najwyšchemu šnježštku jeho luda a psches nje wschemu šwētej wschu wērnoscž prajil? Šute šlowo rēka: „Alle wschak praju ja wam: Wot teho cžaka šo štanje, šo budžeczwe wy widžecz cžłowjeka Šsyna šedžo na prawizy teje mozy, a hdyž wón pschindže w mrócželach tych njebjēš.“

W tutym wušnacžu je kōžde šloweczko wulzy wazne. „Wot teho cžaka“, wškomit je blisko, hdyž ma šo tutón wušjasany wušwobodžicz, hdyž ma šo tutón šlabny wulzyšchne pschekrašnicz.

„Wš budžeczwe widžecz“, Jesuŝ njebudže w nještkowaznym mērye, niz w potajnosczji, kaž šnano špravna duscha Šana ššchēzenika, kotrehož šu psched lētom ššonzowali, ně, woni budža jeho pschekrašnjenje a powyšchenje widžecz, drje niz t woczomaj, ale tola t šajke wēštosczju, jako je wēštoscz teho, kotryž t cžělnymaj woczomaj widži, budža woni psches našonjenje jeho pschekrašnjenje špóšnacž, kaž šo špóšnaje Boža wscha pschitomnoscz psches teho, kotryž je t hrěchami wobczēzeny, a kotremuž je šwēdomje wotucziko: wón njewidži a tola widži, wón t cžělnymaj woczomaj nješpóšnaje a tola špóšnaje t šajke wēštosczju, šo šo t tym wschē dwēlowanje pschewinje.

„Cžłowjeka Šsyna“ budžeczwe wy widžecz. Š tutym mjenom njeje šo Jesuŝ nětko t přenjemu rasej mjenowal; tele mjeno bēšche wón hižo njelicžomne rasy ša šo našozowal, wot špoczatka jeho štkowanja bēšche to te mjeno, t kotrymž je šo mjenowal, šamón hušcžišcho hacž t mjenom Božeho Šsyna. Alle džēšnišche našozowanje tuteho mjena mējesche něšchto žyle wošebite na šebi. Šo wschēm šwišju dyrbjachu šo pišmatuwčeni pošlucharjo na widženje profety Daniela dopomnicz. Daniel widži, kaž šo w jeho knihach na šednym štawje w 13. a 14. šchucžzy powjeda: „A hlej, jedyn pschindže w njebjēškich mrócželach, jako cžłowški Šsyn, hacž t temu štaremu; a bē psched njeho pschiwjedženy. Šón da jemu móz, cžescz a kralestwo, šo bychu jemu wschitzy ludžo, narody a jasyki škuzili: jeho móz je wēczna, kiž nješandže, a jeho kralestwo bjes šónza.“ Jesuŝ wušnaje šo potajkim jako tón, kotryž je ša šnježerja nade wschēm narodami wušwoleny a postajeny. Šchtož pak je hišchže wjazy a wjetšche, to je to: Wot teho cžaka šo štanje, šo budžeczwe wy widžecz cžłowjeka Šsyna „šedžo na prawizy teje mozy“. Wón njēnježi a njewušchēšczēra šwoju móz wot šemškeho tróna, ně, wot tróna Božeho, t polnosczju Božich mozow šnježi wón nad njebjēšami a nad šemju. Šo dyrbja woni špóšnacž. Špodešdženja Šraelskeho naroda budža ša to šwēdcžicz, a budža to dopošacž, šo je tón wot nich šacžišnjeny cžłowjek t wodžiczerjom wscheho šwěta. Šstawišny šwěta budža štawišny jeho došhwanja.

A wy budžeczwe widžecz, hdyž wón „pschindže w mrócželach tych njebjēš“. Na njebjēškich mrócželach šēdžicz, to rēka, w rēczy profetow štareho šluba wušotowany bycz t Šbšškej krašnosczju. „W mrócželach tych njebjēš t njebjēš t šemi pschincz“ rēka w rēczy profetow pschincz t šudej.

Ša šraelski lud pschindže wot nětk cžak šudženja. Šrael je widžal cžłowjeka Šsyna šedžecz na prawizy teje mozy přeni ras na šwjatki, hdyž je powyšchenny Jesuŝ na šwojich hacž dotal šlabnych wuczomnikow Duchu wulał. Šónle Duch njeje wyšoka rada šputacz mohla. Šraelowe widženje, šo cžłowjeka Šsyn pschindže na njebjēškich mrócželach, je šo šapoczalo, hdyž šapoczja podšlōczowanje romškich bohotoj džēn a nješnješkomnišche bycz. Šehdy, 40 lēt po tym, šo bēchu židža Jesuŝa šchizžowali, pošbēhny šo židowski lud pschecžiwu romškej mozy. Šwēsto wušwobodženja wot Romjanow žnējachu šapuščenje Šerušalema a rošpřoščenje šraelskeho luda mjese wschēm narodami tuteho šwěta. Šyle šajne bēšche ša kōžde šraelske wuchy psches tute Jesuŝowe šlowo dopošane, šo psches jeho wušnacže, šo je wón Šsyn Boži, bē wušprajene, šo jemu Šbšška krašnoscz škuschja a pschisteji. Šak dha mējesche Šaiphaz te šwēdcženje, kotrež bēšche šebi žadał; teho dla šawola, šwoju draštu roštorhnyšchi: „Wón je Boha hanil;

